

издълбоко, сепната отъ сладка изненада. Неземна радостъ я носи. Къде ли е полетѣла нейната слънчева мисълъ, къмъ кои блажени простори? Самото щастие ли я мамѣ въ своитѣ сияйни чертози?

Тя се спира подъ клонитѣ на петровка ябълка, утрупана съ ароматенъ плодъ. Безгласно се смѣе и разтваря ржце като да пригърне нѣкого. Отвждъ у чичови гледа, вълнувана отъ сладки мечти. Съ показалецъ на устни ми дава знакъ да мълча, да я неиздавамъ. Какво бѣше замислила да прави? Азъ чакахъ съ нетърпѣние. Тя откжсна ябълка, стисна я здраво и се приготви да я захвърли у чичови. Но сдържа се и леко подскочи нѣколко пжти на мѣсто, като малко дете, зърнало майка си, която е отсжтствувала дълго. Въ мигъ тя застана мирно. Сѣнка облѣхна лицето ѝ. Въ нейнитѣ голѣми взори огъня изгасна. Едва чуто тя прошепна и дълбоко въздѣхна.

— Нима си отива вече! Не! Ето го приседна пакъ. Съ гърбъ е къмъ мене. Сега е по-удобно . . .

И замахна, хвърли съ всичка сила ябълката, обладана отъ нова радостъ.

— Охъ! — извика нѣкой у чичови.

Прилепихъ очи между дѣскитѣ на стобора и назърнахъ: отвждъ Даскалъ Димитъръ, усмихнатъ, гледа на вси страни да види, кой го удари. Сега всичко разбрахъ и брихнахъ да се смѣя. Това привлече неговото внимание и за мигъ го заблуди. Но ей! Тета отново захвърля бързо ябълки една следъ друга.

Сипѣха се като градъ върху него. Той разбра вече отде идатъ. Изпълненъ отъ щастие, застава миренъ — оставя се на непогрѣшнитѣ удари. Азъ му се чудѣхъ на ума. На удара съ петъ бихъ отвърналъ.

— Мили, защо не се бранишъ? — сдържано му извика Тета, да я не чуе нѣкой.

— Съкровище мое! — отвърна той: — азъ искамъ всѣка твоя ябълка да ме улучи. Колко сж сладки твоитѣ удари!